

MAKILLA

Bulanogoeneko aitona Miel Mari'ri, semeak eguras-makilla ekarri zion. Apaña txito. Ederra. Gorosti bikañez egiña.

Gure Miel Mari ez zan asarre. Makilla bai egokia. Batez ere perira yeutxi bear zuenerako.

Bañan, akatsa laister agertu zitzaion. Makillak al zun akatsa? Aitonatxoak al zizun beste zerbait?

Beintzat, Miel Mari auzoko arotzaren etxera yoan zan. Makilla eskuan zeraman. Geitxo astintzen zun.

Atean sarturik:

—Egun on, nagusi!

—Ala ekarri!

—Lanpetua zabilta, noski!

—Ez ba, ainbeste ere! Zer berri degu?

—Semeak makilla erosi zidan...

—Auxe bai opariaren tximena.

Ikusten didatenek alaxe esaten dute. Neretzat luzetxoa...

—Ori oker ttikia degu.

—Ala uste nun.

—Moztea nai al dezu?

Nere neurrira eratuko ba'zenida...

Ta, antxe asi zan lanean. Aizkoratxoa ere arek bai zorrotza! Eta, unerik kaxkarrenetik asi zan kaskaka...

—Adiskide! Ortik ez!

—Zer diozu?

—Eskulekutik da luzeen...

—Miel mari! Zaude isilik! Alde bietatik da luze. Moztu, ordea, apaingarririk ez dun muturra moztuko dizut.

—Izan ere! Lanak egin zaizkigu! Aguretzen asi gera-ta, guztientzat gu parregarri gertatzen...

Formosa, 1969.

ETXEBERRIA, P.S.I.